

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **M. V.**, zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2017, č. j. OD 314/17-2/67.1/17092/St, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2021, č. j. 31 A 13/2017 - 281,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á.**
- II.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á.**
- III.** Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Žalobkyni **se v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Turnov uznal žalobkyni rozhodnutím ze dne 25. 1. 2017, č. j. OD/17/2977/AZD, vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a uložil jí pokutu 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady

správního řízení. Správního deliktu se žalobkyně dopustila tím, že jako provozovatelka motorového vozidla registrační značky X nezajistila, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, totiž dne 28. 7. 2016, ve 12:36 hod., na pozemní komunikaci v obci Malá Skála, silnice I/10, v úseku 50°38'13,2365"N, 15°11'21,2375"E - 50°38'32,0520"N, 15°11'35,2873"E GPS směr Železný Brod, překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci, neboť mu byla mu naměřena rychlost jízdy 61 km/h.

[2] Odvolání proti rozhodnutí městského úřadu žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 4. 2017, č. j. OD 314/17-2/67.1/17092/St, zamítl.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila správní žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 14. 10. 2019, č. j. 31 A 13/2017 - 71, zamítl. Na základě kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud citovaný rozsudek (rozsudkem ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 424/2019 - 29) zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud ve věci následně doplnil dokazování a v záhlaví specifikovaným rozsudkem žalobu opětovně zamítl. Nejvyšší správní soud níže rekapituluje pouze pasáže přezkoumávaného soudního rozhodnutí, které jsou pro projednávanou věc relevantní.

[5] Soud se předně zabýval splněním podmínek pro měření rychlosti zakotvených v § 79a zákona o silničním provozu. Vycházel přitom zejména z vyjádření Policie ČR ze dne 26. 1. 2015, a veřejnoprávní smlouvy mezi obcí Malá Skála a Městem Turnov, z nichž zjistil, že Policie ČR udělila souhlas s instalováním stacionárních úsekových měřičů rychlosti v dotčeném úseku. Současně uvedl, že působnost na úseku agendy přestupků přenesla obec Malá Skála na orgány města Turnov. Nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že vlastník rychloměru (soukromá společnost) participuje na měření rychlosti způsobem rozporným se zákonem. Jako důkaz provedl smlouvu o nájmu zařízení ze dne 1. 2. 2013, z níž vyplývá, že odměna za pronájem je stanovena pevnou částkou a vlastník rychloměru nemá možnost jakkoliv zasahovat do chodu zařízení.

[6] Soud se rovněž zabýval tím, zda obecní policie zveřejnila informaci o prováděném měření. V této souvislosti odkázal na webové stránky města Turnov – sekci „Radary“, přičemž uzavřel, že obecní policie své povinnosti dostála.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Žalobkyně (stěžovatelka) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Navrhuje zrušení rozsudku a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

[8] Namítá, že se soud řádně nevypořádal s otázkou naplnění podmínek zakotvených v § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Odkázal totiž pouze na informaci zveřejněnou na webových stránkách města Turnov, aniž by upřesnil, z jaké verze těchto stránek vycházel a zda zachytil jejich obsah. Tvrzení soudu je proto nepřezkoumatelné. V posuzované věci je rozhodující, zda byla informace zveřejněna ke dni spáchání

pokračování

přestupku, nikoliv až ke dni jednání soudu, což vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019 - 35.

[9] Pokud se jedná o oprávnění městské policie provádět měření na území obce Malá Skála, odkázal soud na veřejnoprávní smlouvu, z níž však vyvodil zcela nesprávné závěry. Tato smlouva totiž prokazuje, že orgány města Turnov jsou oprávněny provádět místo obce Malá Skála přenesenou působnost na úseku přestupků. Nevyplyvá z ní však, že by mohla Městská policie Turnov měřit na území uvedené obce rychlost. Činnost městské policie při zjišťování přestupků totiž spadá do samostatné působnosti obce, nikoliv do výkonu působnosti přenesené.

[10] Napadený rozsudek je nadto nepřezkoumatelný (zmatečný), neboť krajský soud vyvozuje závěry z veřejnoprávní smlouvy ze dne 27. 10. 2014, avšak v rekapitulační části uvádí, že dokazování doplnil o veřejnoprávní smlouvu ze dne 1. 8. 2007 s dodatkem ze dne 11. 7. 2012. Nadto nebyla veřejnoprávní smlouva platně uzavřena, neboť souhlas s touto smlouvou se dává až zpětně, přičemž v daném případě soud vycházel ze souhlasu z roku 2007.

[11] Závěrem stěžovatelka a její zástupce vyjadřují nesouhlas s vyvěšením svých osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet.

[12] Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Soud při posuzování kasační stížnosti dospěl k závěru, že je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Na úvod soud poznamenává, že podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Opakovaná kasační stížnost je přípustná pouze tehdy, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, a v případech, kdy kasační soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, anebo nepřezkoumatelnost (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS).

[16] V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud zrušil předcházející rozsudek krajského soudu dílem pro nepřezkoumatelnost, dílem proto, že své rozhodnutí zatížil vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Kasační soud zavázal krajský soud k tomu, aby se v dalším řízení zabýval námitkou ohledně splnění podmínek

podle § 79a zákona o silničním provozu a § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a v případě potřeby v této souvislosti doplnil dokazování. Namítá-li tedy stěžovatelka v opakované kasační stížnosti, že krajský soud uvedené námitky ani při opětovném posouzení věci přezkoumatelným, potažmo zákonným způsobem nevypořádal, jedná se o námitky, které jsou přípustné, a soud se jimi bude věcně zabývat.

[17] Podle § 79a zákona o silničním provozu, platí, že „[z]a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“

[18] Podle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii platí, že „[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.“ Podle odst. 2 uvedeného ustanovení „[j]sou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“

[19] Stěžovatelka v žalobě zpochybňovala splnění podmínek podle shora citovaných ustanovení, přičemž krajskému soudu vytýká, že napadený rozsudek je v rozsahu vypořádání se s těmito námitkami nepřezkoumatelný.

[20] K problematice nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se váže bohatá rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu. Již v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb., tento soud akcentoval, že „[n]ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na niž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“ V obdobném duchu se nese i navazující judikatura, která zásadně pohlíží na nevypořádání žalobních námitek jako na důvod pro zrušení rozhodnutí krajského soudu (srov. kupříkladu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 - 78, či ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009 - 69, č. 2065/2010 Sb.). V mnoha svých rozhodnutích se kasační soud vyjádřil i k otázce nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost (viz např. ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, či ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009 - 132).

[21] V nyní posuzované věci nicméně Nejvyšší správní soud žádnou takovou vadu napadeného rozsudku neshledal. Krajský soud ve věci doplnil dokazování a na základě skutečností zjištěných ze získaných podkladů vypořádal všechny žalobní námitky stěžovatelky. Je sice pravdou, že některé části odůvodnění jsou poněkud strohé a mohou působit zavádějícím či nepřesným dojmem, v kontextu celého rozsudku je však patrné, co vedlo soud k závěru o nedůvodnosti jednotlivých žalobních námitek (v podrobnostech viz níže).

pokračování

[22] Pokud se jedná o posouzení splnění podmínek podle § 79a zákona o silničním provozu, krajský soud k této otázce doplnil dokazování o následující listiny: 1) veřejnoprávní smlouvu mezi městem Turnov a obcí Malá Skála ze dne 1. 8. 2007, týkající se měření rychlosti na území obce Malá Skála, včetně dodatku ze dne 11. 7. 2012, 2) souhlas Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 28. 8. 2007 s uzavřením zmiňované veřejnoprávní smlouvy, 3) rozhodnutí Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 26. 1. 2015 o určení místa pro měření rychlosti stacionárním radarem na silnici I/10 – v celém průtahu obcí Malá Skála v obou směrech, 4) organizační řád Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 29. 12. 2015, 5) smlouvu o nájmu zařízení pro měření rychlosti s pronajímatelem AŽD Praha s.r.o. ze dne 1. 2. 2013, včetně příloh.

[23] Stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že vyvozuje závěry z veřejnoprávní smlouvy ze dne 27. 10. 2014, ačkoliv v rekapitulační části zmiňuje smlouvu z roku 2007. K tomu kasační soud uvádí, že se zjevně jedná o chybu v psaní, neboť ve spise je založena toliko veřejnoprávní smlouva z 1. 8. 2007 (a její dodatek), přičemž touto listinu provedl soud dokazování v průběhu ústního jednání konaného dne 6. 1. 2021 a zmiňuje ji také v bodě 10 rozsudku. Žádnou veřejnoprávní smlouvu z roku 2014 soud k dispozici neměl, a proto z ní logicky ani nemohl vycházet. Z tohoto hlediska je pak také relevantní souhlas s veřejnoprávní smlouvou ze dne 28. 8. 2007, který se váže právě k dokumentu, z něhož soud vycházel.

[24] Namítá-li pak stěžovatelka, že krajský soud vyvodil z veřejnoprávní smlouvy nesprávné závěry, ani tomuto tvrzení nelze přisvědčit. Čl. II uvedené veřejnoprávní smlouvy totiž mimo jiné jednoznačně stanoví, že Městská policie Turnov „*bude na katastrálním území [o]bce Malá Skála vykonávat měření rychlosti projíždějících měřidel pomocí stacionárního měřiče rychlosti. Měřič rychlosti bude umístěn po dobu účinnosti smlouvy na základě vzájemné dohody obou stran na silnici I/10 v místě pod Pantheonem ve směru od Železného brodu.*“ Oprávnění Městské policie Turnov provádět v dotčeném úseku měření rychlosti tedy z veřejnoprávní smlouvy vyplývá zcela nepochybně. Na tom nemůže nic změnit ani nevhodně zvolená formulace krajského soudu, který v bodě 37 rozsudku uvedl, že smlouva se týká oprávnění orgánů města Turnov vykonávat „*ve správním obvodu obce Malá Skála přenesenou působnost na úseku agendy přestupků*“, což by skutečně mohlo vyvolávat dojem, že se jedná toliko o oprávnění k vedení přestupkového řízení. Takto tomu však v posuzované věci není, neboť podklady založené ve spise se vztahují přímo k oprávnění provádět měření rychlosti na území obce Malá Skála ze strany orgánů města Turnov.

[25] Dalším sporným bodem napadeného rozsudku je vypořádání žalobní námitky stran uveřejnění informace o měření ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Stěžovatelka se odvolává především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019 - 35, který se týkal dokazování obsahem webových stránek. V citovaném rozsudku kasační soud dovodil, že „*krajský soud pochybil, když provedl důkaz webovými stránkami, avšak žádným způsobem nezachytil jejich obsah a tento neučinil součástí soudního spisu, a dále když dovodil, že v projednávané věci byla informace o zřízení stálých automatických technických systémů uveřejněna vhodným způsobem podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii ke dni spáchání přestupku na podkladě obsahu webových stránek k pozdějšímu datu.*“ O takovou situaci se však v nyní projednávané věci nejedná. Na č. l. 128 soudního

spisu je totiž založeno podání žalovaného ze dne 25. 1. 2021, v němž uvedl internetový odkaz na podobu webových stránek města Turnov (sekce „radary“) pro období od 12. 6. do 30. 7. 2016, tj. v době spáchání přestupku. Současně přiložil snímek obrazovky zachycující podobu uvedených webových stránek v rozhodném období. Touto listinou provedl soud důkaz v průběhu ústního jednání konaného dne 26. 5. 2021.

[26] Nejvyšší správní soud uznává, že pokud krajský soud v bodě 39 rozsudku pouze bez bližšího vysvětlení konstatoval, že vycházel z obsahu webových stránek města Turnov, je toto jeho tvrzení na samé hranici přezkoumatelnosti. Jelikož však není s ohledem na obsah soudního spisu a záznam z ústního jednání pochyb o tom, z jaké konkrétní listiny soud vycházel, nejedná se o tak závažný nedostatek, aby představoval důvod pro zrušení napadeného rozsudku. Je totiž patrné, že soud ověřil, jaký byl obsah webových stránek města Turnov v době spáchání přestupku, a to na základě dokumentu předloženého žalovaným, který prokazuje, že již toho času se informace o měření v dotčeném úseku nacházela na internetových stránkách města Turnov. I poslední kasační námitku proto shledal soud nedůvodnou.

[27] Pro úplnost soud dodává, že nesouhlas stěžovatelky a jejího zástupce s uveřejněním osobních údajů na internetu nelze považovat za kasační námitku. K uvedené výhradě, kterou dotčený advokát vtěluje v zásadě do všech kasačních stížností, se již Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil a nepovažuje za nezbytné, aby tak opětovně činil v této věci. Proto pouze ve stručnosti odkazuje např. na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, či rozsudky ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017- 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, a mnohé další.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Kasační soud nepovažuje námitky stěžovatelky za důvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[30] Stěžovatelka uhradila v řízení před Nejvyšším správním soudem soudní poplatek ve výši 5.000 Kč. Podání opakované kasační stížnosti však podle ustálené judikatury nepodléhá poplatkové povinnosti (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014 - 60, č. 3396/2016 Sb. NSS), proto soud výrokem IV tohoto rozsudku rozhodl o vrácení soudního poplatku stěžovateli.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2021

pokračování

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu